

A siketek hallanak, a némák beszélnek

Lectio: Mk 7,31-37

Textus: Mk,7,37

Kedves Testvéreim! Azt hallottuk az Igéből, hogy az Úr Jézus Krisztus Tirusz és Szidon vidékéről a Galileai tenger mellé megy, a Tízváros, Dekapolisz vidékére. Ez is, mint Tirusz és Szidon pogány vidék. Az emberek nem az egy, élő, igaz Istent imádják, hanem bálványisteneket. Az ősök hagyományai és a szokások szerint élnek. Jézus őket is keresi. A pogányokat is. Nem csak a választott népet. Nem csak azokat, akiket Ő maga választott ki. Az Úr Jézus Krisztusnak fontos minden ember. Még azok is fontosak, akik még nem tudják, hogy ki az Isten és hogy egyedül Őt kell imádni.

Olyan jó nekünk is itt vasárnapról-vasárnapra megtapasztalni, hogy Ő bennünket is keres és azokat is akik még nem igazán átadott életű emberek. Azokat is keresi, akik sokszor a szokások szerint csak éppen el-eljárunk templomba, vagy a hagyományokra hivatkozunk, arra, hogy a mi ősünk is ezt tették és akképpen cselekszünk mi is. Közben észre sem vesszük, hogy mennyi bálvány van körülöttünk, vagy talán éppen a mi szívünkben. Lefoglalnak bennünket a mi bálványaink, amelyek elválasztanak bennünket Istentől. Ilyen bálvány lehet a vasárnapi munka is, az ital, a feleség, a férj, a gyermek, az unoka. Ugyanis egyedül csak Istent szabad imádni.

Ezért keresi Jézus a pogányokat, hogy Istenhez, az élő, a szerető, a kegyelmes Istenhez vezesse őket.

Így keres most téged és engem, hogy még inkább odavezessen bennünket ehhez a szertő, kegyelmes Istenhez. S milyen jó tudni azt, hogy minden bálványimádásunk ellenére, akár a munkába, vagy a szórakozásba belefeledkezve, most mégis az Ő szeretetével közelít hozzánk, átölel bennünket és meg akar gyógyítani. Mindannyian beteg emberek vagyunk.

Akkor is beteget gyógyított: egy olyan embert, aki nem hallott és nem tudott beszélni, siketnéma volt. Ezt az embert odaviszik Jézus Krisztushoz. Nagyon érdekes, amit tesznek vele. Hiszen a betegség az ókori világban a bűn

következménye volt. Így gondolták az ókori emberek. Hát még akkor, amikor se hallani, se beszélni nem tudott! Az ilyen embert szégyellte a családja és nem nagyon vitték a közösségbe. El tudod képzelni, hogy milyen sanyarú sorsa lehetett ennek az embernek?! Nem hallotta sem az édesanyja szerető becézgetését, nem hallotta édesapja tanácsát sem és ezért nem is tudott megtanulni beszélni sem. Ugyanis az az ember, aki gyermekkorában nem hall emberi szót, nem tanul meg beszélni. (Maugli a vadállatok között). Ez az ember nem hallotta, amikor hozzá beszéltek, mert süket volt. És nem tudott beszélni sem. Nem szégyellték a szerettei, mert amikor meghallották, hogy ott van az Úr Jézus, odavitték Hozzá.

Odavitték, - ez a szó az ősi szövegben több mindent jelent.

- Jelenti azt is, amit Gal 6,2 – ben olvasunk, hogy **„egymás terhét hordozzátok és úgy töltsétek be a Krisztus törvényét.”**
- Ez a hordozás azt is jelenti, hogy egymásnak a gondját magunkra vesszük.
- Elviseljük, kibírjuk, eltűrjük egymást.
- Elvisszük a másik embert valahova, vagy valakihez.

No, ezt teszik ezzel a siket-némával is. Viszik az Úr Jézushoz. Szinte cipelik, mert teher az ilyen ember. Közben látják a többieket, akik talán lenézik őket, vagy megvetik ezt a beteget, és kérdezik: vajon milyen nagy bűnt követett el, hogy ilyen siket-néma lett. Még a tanítványok is ezt kérdezték egyszer Jézustól.

Jézus másképpen gondolkozik. Ő örül, ha valakit odavisznek, odacipelnek ő hozzá.

Te kit vittél már Jézushoz? Lehet, hogy teher volt a számodra...Lehet, hogy nehéz volt megszólítani, hogy aztán együtt menjetek Jézushoz. De megtetted egyáltalán? A feleség megpróbálja, hogy férjét odacipelje Jézushoz? S a férj, vajon hallja-e, vagy viszi-e az ő hitvesét az Úr Jézus közelébe? Hidd el, testvérem, hogy az a házasság, ahol nem Jézus van a középpontban, az csak éppen hogy megvan. Tengetjük-lengetjük életünket Jézus nélkül. Békességünk és boldogságunk eggütt is csak Általa van. Ha a mi életünk Benne merül el, hogyha a mi életünkben Jézus Krisztus van a középpontban, Ő maga mondja, hogy vigyed a másikat, hozd az én közelségembe. Odacipeled-e a gyermekedet Jézushoz? Nem csak azt jelenti,

hogyan hozzuk, hanem hogyan elhordozzuk, elviseljük, mint ahogy feleségem elviseli a rigolyáimat. Vagy mi férfiak elviseljük sokszor a nőtestvérek elégedetlenségeit. Sok minden kell a családnak, de nem mindenre van pénz. És ők mondják... A szülő is elviseli a gyermek engedetlenségeit, követelőzéseit, makacskodásait. Elviseljük, elhordozzuk-e egymást szeretetben és békességben?

Ez a hordani, vinni szó azt is jelenti, hogy *gyümölcsöt hoz*. Milyen gyümölcsöket hozunk. Épek, egészségesek? Örülnek-e neki a családtagok? Vagy csak mutatószavak, de romlandók?

Odaviszik Jézushoz a siketnémát, ez azt jelenti a szó szoros értelmében, hogy a rokonok megfogják a kezét és elmozdítják helyéről, viszik Jézushoz.

Drága édesanyák! Ne higgyétek, hogy a gyermek fogja megmondani nektek, hogy mikor akar templomba járni. Nektek kell kézen fogni őket és nektek kell őket templomba hozni. Igaz, hogy a gyermek még nem tudja, hogy mi történik itt a templomban. Lehet, hogy nem is érti, de később majd visszaemlékezik, hogy itt a fehér padokban ott ült melletted, és hallott egy olyan Jézusról, egy olyan szerető Atyáról, akihez te imádkozol naponta és akkor majd megérti, amikor az értelme kinyílik, hogy mit jelent ez. S kedves édesapák, ha mi nem mutatjuk a jó példát a gyermekeink számára, honnan fogják venni az erőt majd az élet harcaiban és megpróbáltatásaiban? Ha bennünket gyermek korunkban nem vittek volna templomba, ha nem vittek volna Jézus Krisztushoz, megtanultuk volna-e az istenfélő, becsületes munkás életet?

Kit visznek Jézushoz? A nehezen szóló süketet. Az egyik bibliamagyarázó (Bauer) azt mondja, hogy ezt lelki értelemben is lehet gondolni. Szellemi-lelki értelemben értetlenek és ismeret nélkül valók az emberek. Valóban így van, mert ha nem hallotta ez az ember, akkor nem tudta megtanulni mindazt, amire szükség van ebben az életben. Nem tudott beszélni, nem tudott bizonyosságot tenni. Nem hallotta sem a jó szót a szülők részéről, sem az Igét. Mi is ilyen süket-némák vagyunk. Szellemi-lelki értelemben értetlenek, ismeret nélkül valók vagyunk.

Talán te érted, Testvérem, hogy mit jelent ez a szó: szeretet? S most nem az önző, emberi szeretetre gondolok, hanem az Istenére. Érted-e az Isten szeretetét? Beszélünk róla. Ó, hány prédikáció hangzott el róla! Gyermekkorod óta hallod:

Isten szeret. Érthető-e, hogy annyira szeret, hogy elküldte egyszülött Fiát és keresztre adta. Meghalt, hogy bennünket megmentsen az örök kárhozattól! Érthető ez? Fel tudom-e fogni, hogy milyen nagy áldozatba került a megváltásunk?! Vagy értjük-e, hogy mit jelent ez a szó, hogy kegyelem? Lelkileg süketek vagyunk e szó jelentésére. Mi mindenért fizetni akarunk. Isten pedig azt mondja, hogy kegyelem! Ez az, amit az ember nem érdemel meg. Akkor miért adja Isten? Érted-e ezt? Vagy: önfeladás, megszentelődés. Szépen hangzó szavak és mégis olyan messze vagyunk attól, hogy igazán felfogjuk az értelmét. Míg Jézus el nem hat a szívünkig. Ézsaiás azt mondja, hogy a Messiás eljön és a süketek és a némák meggyógyulnak. De addig süketek és némák vagyunk.

Ezért viszik ezt az embert az Úr Jézushoz: Ezért jössz te is újból és újból a templomba, hogy meggyógyulj. Lelki-szellemi formában.

A rokonok, vagy barátok, akik odaviszik Jézushoz a siket-némát „**kérik vala Jézust, hogy illesse őt.**” Ez azt is jelenti, hogy nem csak úgy egyszerűen, ímmel-ámmal szólnak Jézushoz, hanem sürgetik, felszólítják, segítségül hívják (persze alázattal). Uram, könyörülj már rajta, hiszen látod, hogy teher a mi számunkra. Cipeltük eleget. Egy életen át rejtegettük, hogy milyen a mi gyermekünk, a mi rokonunk, de kérünk Téged: Légy irgalmas és segíts rajta! Vesd rá kezedet! Abban az időben ez volt a gyógyítás látható jele. Kézzel a szívvel iktattak be valamilyen tisztségre is embereket. Most azonban gyógyításról van szó.

Jézus **kivitte** az embert a sokaság közül. Félrevonta. Csak vele, személyesen akart beszélni, közösségbe lenni.

Mikor voltál egyedül az Úr Jézus Krisztussal? Nem itt a templomban. Hanem úgy magadban. Mikor voltál közösségben Jézus Krisztussal személyesen? Mikor beszélgettél Ő vele? Nem úgy, hogy egy Mi Atyánk – ot gépiesen elmondtál! Mikor tártad ki őszintén előtte szívedet? Ifjak, nők, férfiak, idősek – mindnyájan, titeket kérdezlek: Mennyi az az idő, amit Jézussal töltünk? Jézus ki akar vonni bennünket a lármából, a rohanásból, a sok-sok munkából, szórakozásból. Jézus nélkül semmire sem megyünk!

Jézus kivitte a süket-némát, félrevonta és csak vele foglalkozott. Áldottak azok az alkalmak, amikor elcsendesedünk és csak Jézussal vagyunk személyes

közösségben! Jézus megérintette a fülét és a nyelvét. Az ősi szó szerint *finoman érintette*. Jézus nem durván közelít hozzád és hozzám. Finoman, szinte simogatva. Téged is így akar megérinteni, hogy meghalld a bátorító, vigasztaló szót, a megtartó Igét. Ott van a nyál is, mint gyógyító hatást jelképező, mert akkor gyógyító hatást tulajdonítottak a nyálnak. Jézus finoman megérinti a beteg nyelvét és megtörténik a csoda. Azt halljuk, hogy amikor megérintette, megnyílt a füle és a nyelve és szabatosan érthetően beszélt.

Sokszor mi is csak dadogni tudunk, egyik gondolatunkat a másikba öltjük. De ez az ember nem tudott még dadogni sem, néma volt. Jézussal találkozáskor, ez az ember szabatosan beszél, mert megérintette. Milyen nagy csoda ez: az ember, akár egy, vagy több ember veszi a fáradságot és odaviszi valamelyik családtagját Jézushoz.

Jézus az égre tekint, fohászkodik és így minden megtörténik, meggyógyul a beteg. Akik körülötte álltak, szerfelett, igen nagyon álmélkodtak és megszólaltak: **„Mindent jól cselekedett: a süketeket hallókká teszi, a némákat is beszélőkké.”** Szerfelett álmélkodik ez a világ rajtad és rajtam., mert Jézus mindent jól cselekszik a mi életünkben: Hallókká és beszélőkké tesz. Meghallod mindazt, amire szükséged van. Nem arra van szükséged, amit a politikusok ígéretnek és nem váltanak be, nem arra van szükséged, amit te próbálsz elérni, hanem arra, amit Jézus mond. Erre kell figyelni és meghallani. A világ is, a Sátán is sok mindent mond. Érdekes, ezeket jobban halljuk. De ne erre figyeljünk, hanem Jézusra.

És a halló embert az Úr bizonyágtevővé teszi. Az ilyen ember alig várja, hogy elmondja, milyen nagy dolgot cselekedett vele az Úr. Álmélkodik mindenki, hogy mindent jól cselekszik az Úr Jézus. Még a te életedben is! Még az én életemben is!

Ámen.

Biharszentjános, 2015.08.23.

Csomay Árpád.